

Sygn. VUa 41/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 października 2016 roku

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Piotrkowie Trybunalskim,

Wydział V w składzie:

Przewodniczący: SSO Mariola Mastalerz

Sędziowie: SSO Magdalena Marczyńska

SSO Agnieszka Leżańska

Protokolant: st.sekr.sądowy Marcelina Machera

po rozpoznaniu w dniu 5 października 2016 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na rozprawie

sprawy z wniosku M. D.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o odszkodowanie z tytułu wypadku przy pracy

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

od wyroku Sądu Rejonowego w Piotrkowie Tryb. IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 24 lipca 2015r. sygn. IV U 136/15

- 1. oddala apelację,*
- 2. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. na rzecz wnioskodawczyni M. D. kwotę 180,00 (sto osiemdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za drugą instancję.*

Syg n. V Ua 41/15

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. decyzją z dnia 06 marca 2015 roku sygn. (...) przyznał M. D. odszkodowanie za 5% uszczerbku na zdrowiu będącego skutkiem wypadku przy pracy z dnia 03 października 2014 roku. W uzasadnieniu decyzji wskazał, że komisja lekarska orzeczeniem z dnia 27 lutego 2015 roku ustaliła u wnioskodawczyni 5% uszczerbku na zdrowiu i dlatego zostało przyznane odszkodowanie za ten właśnie uszczerbek na zdrowiu.

Od decyzji tej odwołała się M. D. podnosząc, że w wyniku wypadku doznała większego uszczerbku na zdrowiu niż ustalony przez ZUS. Zakład Ubezpieczeń Społecznych nie uznał odwołania i wniósł o jego oddalenie.

Wyrokiem z dnia 24 lipca 2015 roku wydanym w sprawie o sygn. akt IV U 136/15 Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że zasądził od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w

T. na rzecz M. D. kwotę 3.650,00zł (trzy tysiące sześćset pięćdziesiąt złotych) z ustawowymi odsetkami od 6 marca 2015 roku tytułem odszkodowania za dalsze 5% (pięć procent) uszczerbku na zdrowiu.

Podstawę rozstrzygnięcia stanowiły następujące ustalenia faktyczne i rozważania prawne Sądu Rejonowego:

M. D. jest zatrudniona jako cukiernik w firmie (...) w S.. W dniu 03 października 2014 roku uległa wypadkowi przy pracy. W czasie odnoszenia form do wypieków do magazynku potknęła się i upadła na pośladki. Poczula silny ból w okolicy kości ogonowej. Następnego dnia, gdy nadal odczuwała ból została przewieziona do szpitala w O., gdzie stwierdzono podejrzenie złamania kości ogonowej.

M. D. urodziła się (...). W wyniku wypadku nie doznała złamania kości guzicznej. Natomiast jej stan jest stanem po stłuczeniu okolicy krzyżowo-ogonowej, coccygodynia pourazowa oraz pourazowy zespół bólowy odcinka 1-s kręgosłupa z obecnością prawostronnych objawów korzeniowych. A to skutkuje 10% uszczerbkiem na zdrowiu, w tym 5% z pozycji 94c i 5% z pozycji 94d tabeli. Wnioskodawczym cierpi na pourazowy zespół bólowo-korzeniowy odcinak 1-s oraz pourazowy zespół bólowy.

Przy tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy stwierdził, że odwołanie jest zasadne.

Sąd I instancji uznał, że opinia biegłej neurolog jest prawidłowa. Opinię wykonała dysponując dokumentacją medyczną z wypadku i leczenia powódki. Wykonała również samodzielnie badania ubezpieczonej. Wyprowadzone przez nią wnioski są właściwe, znajdują pokrycie w dokumentacji medycznej i pozostałych dowodach. W sprawie nie ma sporu co do przebiegu wypadku, a wynika z niego, że powódka upadła na pośladki i to ból kości guzicznej był przyczyną jej pobytu w szpitalu. To uzasadnia przyjęcie, że ma miejsce zespół bólowy kości guzicznej. A co do zespołu bólowego odcinka 1-s w sprawie nie ma sporu.

W ocenie Sądu Rejonowego należało przyjąć, że wnioskodawczym doznała uszczerbku na zdrowiu w wysokości 10%. A wobec powyższego za kolejne 5% ma prawo do odszkodowania (art.6 i art. 11 ustawy wypadkowej).

Dlatego Sąd I instancji zmienił decyzję ZUS i zasądził na rzecz M. D. odszkodowanie za 5% uszczerbku na zdrowiu według stawki 730.00zł za 1% uszczerbku (art.477¹⁴§2 kpc).

Apelację od powyższego wyroku w całości wniósł organ rentowy, zarzucając:

1. naruszenie prawa procesowego, a w szczególności: art. 233 § 1 ustawy z dnia 17 listopada 1964 roku Kodeks postępowania cywilnego (D.z.U. z 2014 roku, poz. 101 - j.t.) poprzez błędną ocenę materiału dowodowego oraz sprzeczność ustaleń z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego i niewyjaśnienie wszystkich okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy i przyjęcie, że u ubezpieczonej nastąpił długotrwały uszczerbek na zdrowiu w związku z wypadkiem przy pracy z dnia 03 października 2014 roku w łącznej wysokości 10%, podczas gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy nie daje podstaw do takich ustaleń;

2. naruszenie prawa materialnego, a w szczególności: art. 6 ust. 1 pkt 4, art. 11 ust. I i art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 30 października 2002 roku o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz.U. z 2009 roku, Nr 167, poz. 1322 - j.t.) oraz § 6 pkt 2 i § 1 la rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 roku w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu, trybu postępowania przy ustalaniu tego uszczerbku oraz postępowania o wypłatę jednorazowego odszkodowania (Dz.U. z 2013 roku, poz. 954 - j.t.) poprzez przyznanie ubezpieczonej prawa do dalszych 5 % uszczerbku na zdrowiu w związku z wypadkiem przy pracy z dnia 3 października 2014 roku, podczas gdy ubezpieczona nie spełnia warunków do przyznania tego odszkodowania, gdyż u ubezpieczonej nie wystąpił uszczerbek na zdrowiu spowodowany wypadkiem przy pracy z dnia 03 października 2014 roku w łącznej wysokości 10%.

W oparciu o powyższe podstawy apelacyjne organ rentowy wniósł o zmianę wyroku Sądu Rejonowego i oddalenie odwołania, oraz przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego specjalisty neurologa na okoliczność ustalenia czy u wnioskodawczyni nastąpił uszczerbek na zdrowiu i w jakim procencie w związku z wypadku przy pracy z dnia 03 października 2014 roku.

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zważył co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie, bowiem orzeczenie Sądu Rejonowego jest prawidłowe i znajduje oparcie zarówno w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, jak i obowiązujących przepisach prawa.

Sąd Okręgowy w pełni aprobejuje ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji i przyjmuje je za własne. Podziela również wywody prawne zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, nie znajdując żadnych podstaw do jego zmiany bądź uchylecia.

Brak jest uzasadnionych podstaw do uwzględnienia zarzutu naruszenia przez Sąd pierwszej instancji prawa procesowego poprzez dokonanie sprzecznych ustaleń z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego oraz niewyjaśnienie wszystkich istotnych dla rozpoznania sprawy okoliczności.

Przepis art. 233 § 1 k.p.c. stanowi, iż sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów, według własnego przekonania na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Skuteczny zarzut przekroczenia granic swobody w ocenie dowodów może mieć miejsce tylko w okolicznościach szczególnych, tj. w razie pogwałcenia reguł logicznego rozumowania bądź sprzeniewierzenia się zasadom doświadczenia życiowego. Zatem dla skuteczności zarzutu naruszenia swobodnej oceny dowodów nie wystarcza samo stwierdzenie o wadliwości dokonanych ustaleń faktycznych, odwołujące się do stanu faktycznego, który w przekonaniu skarżącego odpowiada rzeczywistości bowiem konieczne jest wskazanie przyczyn dyskwalifikujących postępowanie Sądu w tym zakresie. W szczególności skarżący powinien wskazać jakie kryteria oceny dowodów naruszył Sąd przy ocenie konkretnych dowodów uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłusznie im je przyznając. Ponadto jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to dokonana ocena nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego można było wysnuć wnioski odmienne (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23.01.2001 r., sygn. akt IV CKN 970/00, niepubl., wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27.09.2002 r., sygn. akt II CKN 817/00).

Zgodnie zaś z art. 278 § 1 k.p.c. dopuszczenie dowodu z opinii biegłego następuje w wypadkach, gdy dla rozstrzygnięcia sprawy wymagane są wiadomości „specjalne”. Dopuszczenie dowodu z opinii biegłego następuje więc wówczas, gdy dla rozstrzygnięcia sprawy potrzebna jest wiedza, wykraczająca poza zakres wiadomości przeciętnej osoby, posiadającej ogólne wykształcenie. Wobec tego biegłym może być jedynie osoba, która z racji wykształcenia i posiadanych uprawnień kwalifikuje się do wydania opinii i daje rękojmię należytego wykonania czynności biegłego.

W ramach przyznanej swobody w ocenie dowodów – art. 233 k.p.c., sąd I instancji powinien zbadać wiarygodność i moc dowodu z opinii biegłego sądowego, dokonując oceny tego dowodu według własnego przekonania i na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału (wyrok SN z 2003-10-30 IV CK 138/02 L.). Niemniej jednak polemika z opinią biegłego nie uzasadnia zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. (wyrok SN z 2002-01-09 II UKN 708/00L.). Dla obalenia twierdzeń biegłego specjalisty nie wystarcza bowiem przeświadczenie strony, iż fakty wyglądają inaczej, lecz koniecznym jest również rzeczowe wykazanie, iż wystawiona przez biegłego opinia jest niespójna bądź merytorycznie błędna.

Dowód z opinii biegłych jest przeprowadzony prawidłowo, jeżeli sądy uzyskały od biegłych wiadomości specjalne niezbędne do merytorycznego i prawidłowego orzekania, a tylko brak w opinii fachowego uzasadnienia wniosków końcowych, uniemożliwia prawidłową ocenę jej mocy dowodowej (wyrok SN z 2000-06-30 II UKN 617/99 OSNAPIUS

2002/1/26).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt przedmiotowej sprawy, należy zdaniem Sądu Okręgowego stwierdzić, iż zgłoszony w apelacji zarzut stanowi jedynie polemikę z prawidłowymi ustaleniami. Sąd I instancji uczynił zasadniczą podstawą swego rozstrzygnięcia opinię biegłej – lekarza specjalisty z zakresu neurologii A. P..

Zauważyć należy, iż organ rentowy nie kwestionuje występującego u wnioskodawczyni jako następstwa wypadku przy pracy, pourazowego zespołu bólowo – korzeniowego odcinka L-s kręgosłupa (poz. 94 c. Załącznika nr 1 do rozporządzenia z dnia 18 grudnia 2002 r.- Ocena procentowa stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu)

Spór dotyczy natomiast występowania u wnioskodawczyni pourazowego zespołu bólowego góźicznego (poz. 94 d.).

Odnosząc się do opinii biegłego neurologa A. P., która rozpoznała występowanie coccygdyń pourazowej (nerwoból splotu guziczynego) ZUS, zarówno w piśmie z dnia 26 czerwca 2015 r. jak też w uzasadnieniu apelacji, powołał się na fakt, iż badanie przeprowadzone przez lekarzy ZUS w tym przez specjalistę z zakresu neurologii, nie wykazało u wnioskodawczyni dolegliwości o typie objawów korzeniowych ze strony kości guzicznej, a nadto, iż pierwotne podejrzenie złamania kości guzicznej nie zostało potwierdzone późniejszymi badaniami diagnostycznymi. Zdaniem organu, w celu dokonania obiektywnej oceny tkliwości okolicy krzyżowo – guzicznej powinno być przeprowadzenie badania per rektum. Wskazał, iż nerwoból splotu guziczynego charakteryzują się męczącymi, ciągłymi bólami szczytu kości guzicznej a podłożem ich wystąpienia są urazy ze zgnieceniem koci guzicznej. D. nie potwierdziła jednak zmian urazowych tej kości. Organ rentowy uważa ponadto, iż dolegliwości zgłaszane przez ubezpieczoną są subiektywne, trwają zbyt krótko i nie mogą być podstawą stwierdzenia uszczerbku.

Ustosunkowując się do powyższych zarzutów, biegła w swojej opinii uzupełniającej, wydanej w toku postępowania apelacyjnego wyjaśniła, iż mimo istnienia wielu chorób, które mogą spowodować pojawienie się bólu w okolicy kości guzicznej, to najczęstszą przyczyną coccygodyń jest upadek na kość guziczną i upadek taki miał miejsce u ubezpieczonej. Zdaniem biegłej nie było konieczności badania ubezpieczonej per rektum celem różnicowania przyczyn dolegliwości. W przypadku ubezpieczonej to badanie było zupełnie zbędne, wystarczająca jest obecność tkliwości okolicy kości guzicznej w trakcie badania przy typowym urazie i zgłaszanych typowych dolegliwościach. Biegła zanegowała przy tym, prawdziwość stanowiska organu, iż coccygodyń rozpoznaje się jedynie w przypadku urazu ze zgnieceniem kości guzicznej. Biegła wskazała, iż dolegliwości bólowe mogą być związane ze zwłknięciem, przemieszczeniem kości ogonowej, urazem otaczających tkanek miękkich skutkujących zapaleniem mięśni, tworzeniem blizn itp. Co więcej w badaniach neuroobrazowych na skutek upadku podobnego do ubezpieczonej rzadko dochodzi do widocznych w badaniach neuroobrazowych uszkodzeń kostnych. Ponadto biegła stwierdziła, iż u wnioskodawczyni był typowy uraz i typowe dolegliwości i brak jest podstaw do negowania wywiadu uzyskanego od niej co do występowania tych dolegliwości.

W ocenie Sądu Okręgowego zarówno opinia podstawowa, jak i opinia uzupełniająca wydana przez biegłego neurologa wyjaśniły wszystkie okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Opinie te spełniają jednocześnie wymogi co do rzetelności, fachowości, posiadanej wiedzy oraz wykorzystania dostępnej dokumentacji lekarskiej, wywiadu oraz bezpośredniego badania ubezpieczonej. Wynikające z nich wnioski są logicznie i prawidłowo uzasadnione.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy przyjął, iż brak jest uzasadnionych podstaw do uwzględnienia zawartego w apelacji wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego z zakresu neurologii.

Podkreślić bowiem należy, iż żądanie ponowienia lub uzupełnienia dowodu z opinii biegłych jest bezpodstawne, jeżeli sądy uzyskały od biegłych wiadomości specjalne niezbędne do merytorycznego i prawidłowego orzekania (wyrok SN z 1999-10-20 II UKN 158/99 OSNAPiUS 2001/2/51). Samo niezadowolenie strony z oceny przedstawionej przez biegłych nie uzasadnia potrzeby dopuszczenia przez sąd dowodu z opinii innych biegłych (wyr. SNz 6.10.2009 r., II UK 47/09, L.). Natomiast dostateczne wyjaśnienie okoliczności spornych w sprawie nie jest równoznaczne z uzyskaniem dowodu korzystnego dla strony niezadowolonej z faktów wynikających z dowodów dotychczas przeprowadzonych (wyrok SN z 28 lutego 2001 roku, II UKN 233/00 L.). Zwraca na to także uwagę Sąd Najwyższy w wyroku z dnia

8 lipca 1999 roku, II UKN 37/99 OSNAPiUS 2000/20/741 wskazując, że sąd nie jest obowiązany do uwzględniania kolejnych wniosków dowodowych strony tak długo, aż udowodni ona korzystną dla siebie tezę i pomija je od momentu dostatecznego wyjaśnienia spornych okoliczności sprawy (art. 217 § 2 k.p.c.).

W świetle powyższego uznać należało, że apelacyjny zarzut naruszenia prawa procesowego stanowi jedynie polemikę z ustaleniami sądu i jest wyrazem subiektywnej oceny organu rentowego odnośnie wymiaru spornego uszczerbku.

W konsekwencji przyjęcia, iż zarzut naruszenia norm procesowych jest nieuzasadniony, za chybiony uznać należy wskazany w apelacji zarzut naruszenia prawa materialnego, tj. art. 6 ust. 1 pkt 4, art. 11 ust. I i art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 30 października 2002 roku o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz.U. z 2009 roku, Nr 167, poz. 1322 - j.t.) oraz § 6 pkt 2 i § 1 la rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 roku w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu, trybu postępowania przy ustalaniu tego uszczerbku oraz postępowania o wypłatę jednorazowego odszkodowania (Dz.U. z 2013 roku, poz. 954 - j.t.)

Reasumując, należy w pełni podzielić stanowisko Sądu Rejonowego, iż wnioskodawczyni doznała długotrwałego uszczerbku na zdrowiu w wysokości 10%, co czyniło zasadnym uwzględnienie odwołania i przyznanie wnioskodawczyni jednorazowego odszkodowania za dodatkowe 5% uszczerbku na zdrowiu.

Mając powyższe na uwadze, podstawie art.385 k.p.c. Sąd Okręgowy oddalił apelację, jako bezzasadną